

- [Calàndria \(/calandria/\)](#)
- [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)
- [Homo Fabra \(/homo-fabra/\)](#)
- [El web negre \(/elwebnegre/\)](#)
- [L'Apuntador \(/apuntador/\)](#)
- [Cast@fiore \(/castafiore/\)](#)
- [Pantalles \(/pantalles/\)](#)
- [Galeries \(/galleries/\)](#)
- [L'Avenc \(/lavenc/\)](#)

[Portada \(/\)](#)

[Notícies](#)

[Crítica](#)

[Entrevistes](#)

[Opinió](#)

[Vinyetes](#)

[\(/apuntador/noticies/critica/entrevistes/opinio/vinyetes/\)](#)

Cercar

Cercar

La Vilarasau ja no és la gran dama del teatre català

Montse Barderi (<http://www.nuvol.com/autor/montse-barderi>). Barcelona

(<http://www.nuvol.com/lloc/barcelona>).

/ 16.01.2015

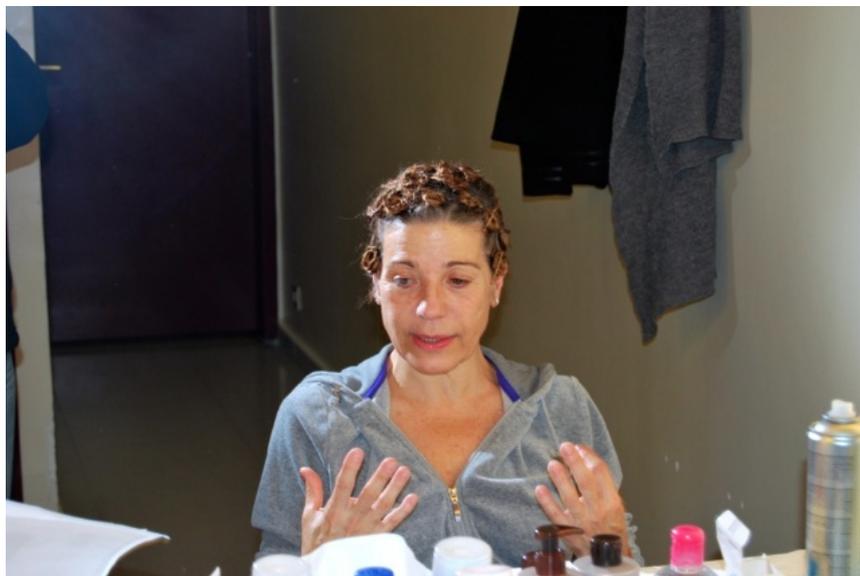
Follow @nuvol_com

M'agrada 33

Tweet 29

+1 0

Aquest cap de setmana comencen al teatre Romea les funcions prèvies de *Fedra*, de Racine, amb direcció de Sergi Belbel. Emma Vilarasau és Fedra. Fa unes setmanes, quan s'iniciaven els assaigs, ja vam publicar una entrevista de Montse Barderi en què la Vilarasau anunciava la seva devoció per Fedra. Barderi es pregunta avui: la Vilarasau és realment la gran dama del teatre català?

<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2014/11/Emma-Vilarasau-5.jpg>

Emma Vilarasau | © Elisabet Palomés

Si torno a escoltar que Emma Vilarasau és la gran dama de l'escena, em posaré a riure. Actualment està a les antípodes de la senyora elegant, pagada de si mateixa que es passeja per l'escena aportant glamur i classe, sempre ben pentinada. Allò d'una cara amb "àngel" no s'adequa a les bèsties, per molt belles que siguin.

Vilarasau està en combustió viva, com les supernoves, i es diu a cada nou repte: "Si no és ara, quan?". Sap que ara té l'experiència, la tècnica, el coneixement i està en plena forma i màxima consciència, té ganes de crear i experimentar. No pas per fer un *zapateao* que arrenqui aplaudiments i li cridin *olé!*, sinó que vol créixer i sap que viure és un procés d'aprenentatge que no s'acaba. Són les mateixes motivacions que ha tingut Lluís Homar per fer la seva **Terra Baixa**. (<http://www.nuvol.com/critica/lluis-homar-entre-el-blanc-i-el-negre/>)

Algunes vegades tenim un país bell i just. I per sort no li fem dir que no hi ha papers per a dones interessants en el millor moment de la seva carrera, i ens podem regraciar que no ha d'estar rere el telèfon per veure si li cau algun paper per a la propera temporada, situació que sí que pateixen

<http://www.nuvol.com/autor/montse-barderi>

Montse Barderi

(<http://www.nuvol.com/autor/montse-barderi>)

Montse Barderi és escriptora i periodista. Patrona fundadora de la Fundació Maria-Mercè Marçal.

72 articles publicats

[@montsebarderi](#)

(<http://www.twitter.com/montsebarderi>)

Altres articles d'aquest autor

[El rei Lear, un eclipsi irrepetible](#)

(<http://www.nuvol.com/critica/el-rei-lear-un-eclipsi-irrepetible/>)

[El club de Mark Zuckerberg](#)

(<http://www.nuvol.com/opinio/el-club-de-lectura-de-mark-zuckerberg/>)

[Les dones també marquen gols](#)

(<http://www.nuvol.com/opinio/les-dones-tambe-marquen-gols/>)

[És la guerra santa, idiotes](#)

(<http://www.nuvol.com/entrevistes/es-la-guerra-santa-idiotes/>)

[Pulmons, la paradoxa de Zenó aplicada a la vida](#)

(<http://www.nuvol.com/critica/pulmons-la-paradoxa-de-zeno-aplicada-a-la-vida/>)

moltes actrius d'enorme talent a casa nostra.

Vilarasau tria quin autor vol representar i qui vol que la dirigeixi. Així, decideix que fa un Beckett enterrada fins al coll i en el seu rostre s'hi llegeix el deliri, la por, el buit, el cant de resistència, les darreres espurnes d'una ingenuïtat i d'una dolçor que s'apaguen. I tothom sap que aquesta obra seria molt diferent si no la fes ella.

Fa *Barcelona* (<http://www.nuvol.com/critica/pere-riera-barcelona-tnc/>), declama tot explicant una anècdota, un fragment afectadíssim de la *Fedra* de Racine, i decideix que hi donarà la volta: farà una obra en vers, amb alexandrins i que va en contra dels aires del temps. I ho dignifica i ho porta al terreny de l'excel·lència. Potser a la propera s'entestarà a protagonitzar *Enric III* o a estar penjada d'un peu i recitar com un pèndol els seus poetes, i aquest darrer exemple que ara sona patètic si el fa ella serà un cim artístic inoblidable. I crec que no es tracta d'una expressió de força. Vilarasau encarna el llegat de Lizaran, és la seva forma de dur-la ben a prop: ella li aconsellava que jugués amb el teatre i que s'ho passés bé. I està en un punt tan potent que només s'ho passa bé tenint tractes amb l'impossible perquè les coses conegudes i superades ja l'avorreixen.

Cada obra que fa Vilarasau actualment és una expressió de si mateixa, exactament el mateix que un artista amb la seva pròpia obra, ja no fa d'interpret, crea. Només que ella fa art amb els fonemes i els instants que s'escapen i per això té —literalment— un hort, per tocar terra. És curiós que no tinguem cap problema a identificar aquest estat de gràcia amb un Márquez o un Messi i ens costi més veure el recital de talent que fa en cada nou projecte escènic. Tot i que ompli el teatre, no sé fins a quin punt som conscients que estem davant d'algú explorant els seus propis límits en el terreny de l'art escènic.

Per exemple, coses com aquestes no les llegirà mai: si és un elogi la pot relaxar per sortir a escena, si és una crítica li pot crear dubtes o ganes de canvis que ja no toquen. Ho té tot calculat per donar el millor de si mateixa. Tenim el privilegi de viure amb l'expectativa de quin serà el seu proper repte.

The best is yet to come (<https://www.youtube.com/watch?v=xVV3Lw8omaM>), com diu un tema del jazz que tant li agrada, especialment en veu de dona.

I si un dia es retira dels escenaris és que ja haurà dit tot el que podia dir. Així de simple i així de fàcil, així de natural i real. I posaria la mà al foc – potser em cremaria – que marxarà amb l'*Hort dels cirerers*, aquesta obra que sempre diu que és el gran paper que li queda per fer i que no és altra cosa que una al·legoria d'un comiat a uns arbres que tantes flors i fruita han donat. Però, com deia Llach al seu *Amor particular* (<http://youtu.be/DxGGdU3BCac>), “tot això serà una altra història”, i ara toca agrair-li tant temps que fa que es dedica al teatre de funambulisme a mil metres d'alçada i, a cada nova obra, amb trams més llargs sense corda.